

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2010, č. j. 38 Ad 58/2010 - 161,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Františku Drlíkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 960 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2007, č. j. KUOK 8585/2007, sp. zn. KÚOK/2125/2007/OSV - SP/7025/SD - 10, a ze dne 14. 2. 2007, č. j. KUOK 16592/2007, sp. zn. KÚOK/9219/2007/OSV - SP/7025/SD - 16. Napadenými rozhodnutími žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního,

ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2006/12964/SP - MÚZB, a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2006/13479/SP - MÚZB, o nepřiznání dávky sociální péče, a tato rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 6. 2009, č. j. 38 Cad 5/2007 - 64, žalobu směřující proti rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25. 1. 2007, č. j. KUOK 8585/2007, sp. zn. KÚOK/2125/2007/OSV - SP/7025/SD - 10, a ze dne 14. 2. 2007, č. j. KUOK 16592/2007, sp. zn. KÚOK/9219/2007/OSV - SP/7025/SD - 16, zamítl, neboť neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Uvedeným rozhodnutím soud dále rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení. O podané kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2010. č. j. 6 Ads 100/2010 - 139. Tímto rozsudkem byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, a to pro vadu řízení spočívající v tom, že krajský soud rozhodl v nepřítomnosti žalobce, aniž by ve spise bylo doloženo, že účastníkům řízení bylo zasláno a řádně doručeno poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí.

Krajský soud v Ostravě vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu nařídil jednání ve věci na den 25. 11. 2010. Účastníkům řízení bylo řádně doručeno - žalovanému 9. 11. 2010 a žalobci 11. 11. 2010. Žalobce hromadným špatně čitelným podáním ze dne 19. 11. 2010, jež bylo krajskému soudu doručeno 23. 11. 2010, požádal o odročení tohoto jednání s tím, že uvedl, že „ve stejné věci KS Ostrava jednají vyloučení soudci, v téže věci rozhodli v předchozí řízení, s. ř. s., § 8/1 !!!“. Jelikož žalobce žádný jiný vážný důvod pro odročení jednání neuvedl a o jeho námitce podjatosti vznesené vůči soudci JUDr. Petru Indráčkovi v průběhu tohoto řízení bylo již pravomocně rozhodnuto Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 24. 2. 2010, č. j. Nao 62/2009 - 93, tak, že soudce není vyloučen, z projednávání a rozhodnutí této věci, jednal Krajský soud v Ostravě v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobce.

Krajský soud v Ostravě vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 1. 11. 2006 podal žalobce žádost o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003 ve výši 8000 Kč měsíčně a další opakovanou žádost o přiznání dávky sociální péče rovněž od 1. 12. 2003 ve výši 8000 Kč měsíčně. Přípisem ze dne 8. 12. 2006 a ze dne 2. 1. 2007 byl žalobce vyzván prvoinstančním orgánem k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, její výši a výplatu, a to do osmi dnů od doručení výzvy a současně byl upozorněn na následky neuposlechnutí výzvy, tj. na možné zamítnutí žádosti. Na uvedené výzvy žalobce nereagoval, přestože si je převzal 11. 12. 2006 a 3. 1. 2007. Skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče žalobce neosvědčil, a proto prvoinstanční orgán - Městský úřad v Zábřehu, odbor sociální a zdravotní, obě žádosti zamítl rozhodnutími ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2006/12964/SP-MÚZB, a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2006/13479/SP - MÚZB. Podaná odvolání proti těmto rozhodnutím potvrdil žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje svými rozhodnutími ze dne 25. 1. 2007, č. j. KUOK 8585/2007, sp. zn. KÚOK/2125/2007/OSV - SP/7025/SD – 10, a ze dne 14. 2. 2007, č. j. KUOK 16592/2007, sp. zn. KÚOK/9219/2007/OSV - SP/7025/SD - 16.

Městský úřad v Zábřehu, odbor sociální a zdravotní, rozhodnutími ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2006/12964/SP - MÚZB, a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2006/13479/SP - MÚZB, rozhodl nepřiznat žalobci dávku sociální péče podle § 90 a § 94 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a podle § 1 odst. 1, 3, 5, § 3 a § 7 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, a v souladu se zákonem č. 463/1991 Sb., o životním minimu. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nereagoval na výzvu k osvědčení skutečností rozhodných pro nárok na dávku sociální péče, a že nebyly předloženy požadované doklady, které byly v těchto výzvách uvedeny. Při šetření v domácnosti provedeném v domácnosti 22. 8. 2006 žalobce odmítl sdělit, z jakých prostředků žije a jakým způsobem je hrazeno inkaso a poplatky s tím, že informace podá až u soudního jednání. Správní orgán zjistil, že žalobce žije s manželkou a dcerou a jejím dítětem v rodinném domku, avšak s manželkou nehospodaří (dne 26. 10. 2004 vydal Okresní soud v Šumperku rozsudek, jímž nebyl zavázán povinností přispívat manželce na výživu). Dále bylo zjištěno, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 27. 10. 2003 byla žalobci zastavena výplata částečného invalidního důchodu. Dne 6. 12. 2004 bylo Úřadem práce v Šumperku rozhodnuto o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání od 1. 10. 2004 z důvodu jeho uznání plně invalidním. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítá zvýšit si příjem vlastním přičiněním uplatněním nároku na dávku důchodového pojištění, nelze ho v souladu s ust. § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti považovat za sociálně potřebného. Žalobce nelze považovat za sociálně potřebného také podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o sociální potřebnosti, neboť není v pracovním nebo obdobném vztahu a ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost a není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a současně není občanem uvedeným v § 1 odst. 5 tohoto zákona.

Podaná odvolání žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje zamítl rozhodnutím ze dne 25. 1. 2007, č. j. KUOK 8585/2007, sp. zn. KÚOK/2125/2007/OSV - SP/7025/SD - 10, a ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. KÚOK/9219/2007/OSV - SP/7025/SD - 16, č. j. KUOK 16592/2007, zamítl a napadená rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2006/12964/SP - MÚZB, a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2006/13479/SP - MÚZB, potvrdil. Žalobce podle něj odmítl osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče a správní orgán prvního stupně proto rozhodl v souladu se zákonem, pokud jeho žádost zamítl.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Soud vzal za prokázané, že žalobce mínil řešit svoji sociální situaci příspěvkem sociální péče, aniž měl snahu dořešit své nároky z důchodového pojištění. Žalobce měl nárok na částečný invalidní důchod, jehož výplata mu byla zastavena z důvodu, že se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu při kontrole trvání podmínek nároku. Navíc byl žalobce od 1. 8. 2001 uznán plně invalidní a neřešil ani otázku eventuelního nároku na plný invalidní důchod. Jestliže žalobce především neuplatnil své nároky ze systému důchodového zabezpečení, pak správní orgány rozhodly v souladu se zákonem o sociální potřebnosti i se zákonem o životní minimu, když žádost o sociální dávku zamítly.

Soud proto v tomto ohledu uzavřel, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2007, č. j. KUOK 8585/2007, sp. zn. KÚOK/2125/2007/OSV - SP/7025/SD - 10, a ze dne

14. 2. 2007, č. j. KUOK 16592/2007, sp. zn. KÚOK/9219/2007/OSV - SP/7025/SD – 16, zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2010, č. j. 38 Ad 58/2010 - 161. V podání téměř nečitelného obsahu, kterým stěžovatel podává kasační stížnost výslovně proti 9 uvedeným rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě, nejenom proti rozsudku ze dne 25. 11. 2010, č. j. 38 Ad 58/2010 – 161, s tím, že uvedená rozhodnutí jsou zcela zmatečná, vydána vyloučenými soudci krajského soudu, a žádá tato rozhodnutí zrušit. Uvedl, že nedal souhlas k neveřejnému jednání, bylo mu soudem odepřeno právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze, při neschopnosti pracovat.

Dále uvedl, že soud porušil práva stěžovatele zaručená Ústavou ČR - čl. 10. čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1 a 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2. Podle jeho názoru byl porušen s. ř. s. - § 39 odst. 1 a § 64 a o. s. ř. - § 82 odst. 1, § 83 odst. 1 a odst. 2 písm. d), § 103. Dále stěžovatel doložil v kopii celou řadu písemností - rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, Nejvyššího správního soudu a České správy sociálního zabezpečení - uvedených pod bodem 1 až 16 s tím, že jeho hlavní vyjádření pro soud pro stížnost je značeno červeně. Stěžovatel rovněž požádal o ustanovení advokáta Mgr. Františka Drlíka pro řízení o kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2011 zástupce stěžovatele, jenž mu byl k žádosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 4. 3. 2011, č. j. 38 Ad 58/2010 - 190, a tímto usnesením vyzván k doplnění podání ve věci kasační stížnosti stěžovatele ze dne 20. 12. 2010 a to tak, že uvede v jakém rozsahu a z jakých důvodů je kasační stížnost podávána a kdy mu bylo napadané rozhodnutí doručeno, a zároveň uvede konkrétní skutečnosti, ze kterých je dovozována podjatost soudců Krajského soudu v Ostravě a kdy se o skutečnosti, z níž podjatost dovozuje, sdělil, že rozsudek krajského soudu doručený 13. 12. 2010 napadá v celém rozsahu výroku a kasační stížnost je podávána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. s tím, že má za to, že jednotlivé důvody byly v kasační stížnosti dostatečně rozvedeny. Uvedl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Namítl, že rozsudek je zcela zmatečný, byl vydán neveřejně, bylo jednáno v nepřítomnosti stěžovatele, který nedal souhlas, aby se jednalo a bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti. Uvedl, že se soud nevypořádal se stěžejní otázkou, a to s tím, jak byl stěžovatel finančně zabezpečen od 2. 2. 2003 do 1. 10. 2007. Od počátku řízení soud odpírá stěžovateli právo na spravedlivý proces tím, že je stěžovateli podle jeho mínění odňata možnost před soudem jednat. Dále konstatoval, aniž by konkretizoval svá tvrzení, že soud porušil práva stěžovatele zaručená Ústavou ČR - čl. 3, čl. 4, čl. 10 a čl. 96 odst. 2 a Listinou základních práv a svobod - čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 6 odst. 1, čl. 10, čl. 30 odst. 1 a 2, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 s tím, že tato práva jsou závazná a mají přednost před zákonem a argumentací soudu, která se neustále opakuje. K podjatosti soudců Krajského soudu v Ostravě uvedl, že soudci jsou vyloučeni z rozhodování dle § 8 odst. 1 a 2 s. ř. s. Dále uvedl, že „ ... JUDr. Petr Indráček je zaměstnanec soudu a ve zločinném spolčení na mou osobu nařídil celou sérii útoků za použití Policie ČR, první útok byl veden dne 28. 7. 1999 ...“. Ke svým tvrzením předložil soudu v příloze listiny - od rozhodnutí soudů různých stupňů, až po části příslušných právních předpisů, označené v podání ve věci kasační

stížnosti s tím, že nejpodstatnější je zvýrazněno červeně. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2010, č. j. 38 Ad 58/2010 - 161, zrušil.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usoudil následovně :

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, v doplnění kasační stížnosti uvádí dle pokynu stěžovatele ustanovený zástupce výslovně důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. a dále důvod podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně posoudil právní otázku a neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterými bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu 1. stupně o nepřiznání dávky sociální péče, a tato rozhodnutí potvrzena. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení před žalovaným byla porušena stěžovatelova procesní práva a ustanovení o řízení před správními orgány. Pokud stěžovatel odkazoval, a to bez jakékoliv konkretizace či upřesnění na jednotlivá ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod, s. ř. s. či o. s. ř., pak z jejich pouhého výčtu nelze nijak dovodit, zda k jejich tvrzenému porušení došlo či nikoliv a námitka jejich porušení je proto nedůvodná.

Třetím okruhem námitek stěžovatele odpovídajícím důvodům podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bylo přesvědčení stěžovatele, že řízení před soudem bylo zmatečné, neboť je vydáno vyloučeným soudcem podle § 8 odst. 1 s. ř. s., který již rozhodoval opět neveřejnými rozsudky v prvotním soudním řízení. V dané věci podle rozvrhu práci rozhodoval soudce Krajského soudu v Ostravě JUDr. Petr Indráček, který nebyl vyloučen z projednávání a rozhodování této věci, jak bylo rozhodnuto pravomocným usnesením

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. Nao 62/2009 - 93. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, neboť důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně).

Další stížnostní námitkou stěžovatel uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem kasační stížnosti podle stěžovatele v tomto ohledu je skutečnost, že soud rozhodl neveřejně, v jeho nepřítomnosti. Právo na veřejné projednání nebylo žalobci odepřeno vzhledem k tomu, že ve věci bylo nařízeno jednání na den 25. 11. 2010, žalobci bylo řádně dne 11. 11. 2010 doručeno předvolání k jednání, k němuž se žalobce nedostavil. Soud neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s. na základě nesrozumitelného podání stěžovatele ve věci žádosti o odročení jednání ve věci sp. zn. 38 Ad 58/2010 nařízeného na den 25. 11. 2010 - dopis ze dne 19. 11. 2010, jenž je doložen na č. l. 150 - 155 soudního spisu, a proto jednal v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. Rovněž tato námitka nebyla shledána důvodnou.

K námitce stěžovatele uvedené v reakci na poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu, že soudci Nejvyššího správního soudu jsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této jeho věci, lze toliko konstatovat, že podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. O takový případ by se jednalo, kdyby se v daném případě některý ze soudců Nejvyššího správního soudu podílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení u krajského soudu; nic takového však stěžovatel ani netvrdí. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (myšleno u soudu téhož stupně). Námitka vzhledem k uvedenému nebyla shledána důvodnou.

Důvodnou nebyla shledána ani další námitka stěžovatele, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dané věci Krajský soud v Ostravě nařídil jednání ve věci na den 25. 11. 2010, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 9. 2010, č. j. 6 Ads 100/2010 - 139, jímž byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, a to pro vadu řízení spočívající v tom, že krajský soud rozhodl v nepřítomnosti žalobce, aniž by ve spise bylo doloženo, že účastníkům řízení bylo zasláno a řádně doručeno poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Účastníkům řízení bylo předvolání k jednání řádně doručeno. Krajský soud v Ostravě jednal v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobce, když neshledal důvody pro odročení jednání k žádosti žalobce ve špatně čitelném podání ze dne 19. 11. 2010, jež bylo krajskému soudu doručeno 23. 11. 2010, s tím, že žalobce svoji žádost odůvodnil tím, že „ve stejné věci KS Ostrava jednají vyloučení soudci, v téže věci rozhodli v předchozí řízení,

s. ř. s., § 8/1 !!!“. Jelikož žalobce žádný jiný vážný důvod pro odročení jednání neuvedl a o jeho námitce podjatosti vznesené vůči soudci JUDr. Petru Indráčkovi v průběhu tohoto řízení bylo již pravomocně rozhodnuto Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 24. 2. 2010, č. j. Nao 62/2009 - 93, tak, že soudce není vyloučen, z projednávání a rozhodnutí této věci, jednal Krajský soud v Ostravě v souladu se zákonem v nepřítomnosti žalobce.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Krajského soudu v Ostravě nebylo shledáno pochybení, a proto vzhledem k výše uvedenému byla kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta jako nedůvodná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 38 Ad 58/2010 - 190 ze dne 4. 3. 2011 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. František Drlík; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi požadovanou odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti toliko za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2011, a jeden režijní paušál za 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu řádně doložil, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč. Požadovanou odměnu za první poradu s klientem (§ 11 odst. 1 písm. b/ advokátního tarifu) Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi nepřiznal, protože uvedená porada nebyla nijak doložena, přestože v jejím potvrzení ustanovenému advokátovi nemohl nijak bránit větší počet věcí v souvislosti se zastupováním stěžovatele, jak ustanovený zástupce uvádí. Ostatně s ohledem na kvalitu doplnění kasační stížnosti, která je pouze opisem obecných a zjevně nedůvodných námitek stěžovatele, aniž by byly zpochybňovány důvody, jež krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, je přiznaná odměna za 1 úkon právní služby zcela adekvátní. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 960 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu